

Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

BŘEZEN 2008

Jaroslav Plesl

hostuje v Činoherním klubu v titulní roli Syngova Hrdiny západu

JAROSLAV PLESL

Jardo, do kterého divadla jsi nastoupil po studiích na JAMU?

Ve čtvrtáku JAMU mě přesvědčil Zlín, kde Ivan Balada dělal *Revizora* a nabídl mi roli Chlestakova. Moc se mi tam líbilo, ješitně jsem chodil k fermanu a vždycky se díval nahoru na nové obsazení, ne dolů. Já jsem se nikdy oblasti nebránil. Teprve tam jsem se začal učit hereckému řemeslu, protože divadelní škola je jako skleník, který si studenty pěkně opečovává. Jamácké divadlo Marta je malé, a když jsem jednou za měsíc hostoval v Mahenově divadle, druhý den jsem nemluvil. Ve Zlíně jsem se naučil počítat s tím, že musím denně vylézt na velké jeviště ve velké roli a musím se starat o hlas a vůbec přistupovat k divadlu jako ke každodennímu zaměstnání. Potkal jsem se tam s Mirkem Krobotem, který režíroval klauniádu Coline Serreauové *Chytrolín a hňup*, a na základě téhle spolupráce mi najednou na obytně zazvonil telefon a byl to Krobot a ten telefon byl rozbitej, takže já jsem rozuměl každé čtvrté slovo: „*Kr...Dejvice...spolupracovali bysme...*“ takový jako koktání a já jsem furt dělal: „*Jo, ano, ano... halo, kde... v Praze, ano...*“ a tímhle způsobem jsme se domluvili, že odejdu do Dejvického divadla.

Ve Zlíně je jeden z největších divadelních sálů u nás. Jak sis zvykal na komorní prostor v Dejvicích?

Já jsem měl dost času, abych se jenom rozhlížel, protože první role, kterou jsem hrál, byl voják z Čechy v *Příbězích obyčejného*

šilenství, který má jednu větu. Byl jsem z toho trochu rozčarovaný, ale říkal jsem si, že musím být trpělivý, chodil jsem po Praze a prohlížel jsem si to tady. Nebo jsem seděl doma u topení a byl jsem takovej nešťastnej děda. Když jsem přebíral po Ládovi Frejovi roli v *Erendíře*, přišel za mnou Ivan Trojan a říkal mi: „*Ty hraješ jak z pohádky*,“ protože já jsem se divil tak, že jsem se drbal ve vlasech a koulel očima a všechno jsem to hrál do dálky pro 700 křesel. V Dejvicích končí divadlo tam, kde je ve Zlíně první řada, a musel jsem si zvyknout na to, že vám diváci koukají do pusy, jak máte křivý zuby, jak jste přeleželej, jak prskáte, jak jste cejtit. A já zase vidím diváky a vnímám jejich soustředěné tváře, jak hltaj, v horším případě nehtaj, každěj poryv na obličejí a v hlase. Publikum je pro mě partnerem.

Čekal jsi dlouho na první filmovou roli?

Už jsem začínal mít o sebe trošku starost, že jsem nezajímavěj a nejsem typ pro kameru. Chvilu jsem byl trpělivý, pak netrpělivý, nešťastný, zhrzený a pak, když jsem nad tím zlomil hůl a vykašlal jsem se na tu šilenou ambici, kterou v sobě mám, tak to najednou přišlo: nabídka od Roberta Sedláčka na *Pravidla lži* a asi tři neděle nato za mnou po představení přišel David Ondříček s *Grandhotelem*.

Kde jsi potkal Ondřeje Sokola a jaké byly zkoušky Hrdiny západu?

S Ondrou Sokolem jsem se poprvé setkal po telefonu. Řekl mi, že mě viděl na videozáznamu představení *Nadílka* v Divadle Na Jezerce a že jsem „*nebezpečnej herec*“. Když jsme pak zkoušeli *Prokletí nefritového škorpióna*, říkal: „*Kdo udělá vtíp během představení, dostane přes hubu*.“ S Ondrou i s Kačkou Lojdovou jsme si od začátku rozuměli jak herecky, tak i lidsky. Navíc je Ondřej pohodář, všechno vidí hereckou optikou, a když člověk udělá chybu, je laskavý a nenadává.

Když mi pak volal, že by chtěl nasadit *Hrdinu západu* a chtěl by mě do titulní role, hnedka jsem zkoumal, kdo v tom bude hrát, protože těžko zvládám cizí lidi. Povídal jsem mu: „*Tak snad tam nebude žádnej problém, hlavně mě musej mít rádi – to potřebuju úplně nutně, a nesmí se do mě nikdo navážet a dělat si ze mě moc velkou prdel*.“ Z té hry jsem byl nadšeněj, protože mám rád figury, které mají velký vývoj a není to jenom ve způsobu uvažování – jako třeba v *Hamletovi*, ale i v tom, že se ta figura promění od zkrivenýho kluka, který se klepe a koktá, k velkýmu frajerovi, který dokáže všechny poslat do nějakých mezí, změní se duševně i fyzicky. I jazyk inscenace se mi líbil, ale samozřejmě jsem se ho bál, protože je velmi poetický a složitý. Když nám s ním přišla pomoc paní Fryntová a já jsem to přečet, bylo všechno špatně, ale Ondra jenom tak seděl a usmíval se a nonverbálně mě konejšil. A teď se to tak skládalo...

Ondra Sokol je z těch režisérů, kteří pracují na základě dialogu: nabídne výchozí záležitost, vy mu odpovíte nějakým řešením situace, věty nebo pohybem a on řekne: „*jojo, to je dobrý a teď by mohlo být tohle...*“ Tuhle spolupráci mám rád, protože jinak jsem zablokovanéj a mám pocit, že to, co udělám, je trapný, je to špatně a bude se ozývat „*nenene*“. Když vedete dialog, z obou stran se ozývá smích, buď se chce smát režisér, nebo já. To je pro mě důkaz, že to dění je pravdivý. Potom se tomu smějí i diváci. A je to odkaz na české herectví, ve kterém je nadhled.

V září měla být premiéra a já jsem přes prázdniny všechno zapomněl. Nepamatoval jsem si situace, motivace, nuance, ani text a ze zoufalství jsem Ondrovi napsal esemesku: „*Ondro, já si to nepamatuju,*“ a přišlo mi: „*Jardo, nic si z toho nedělej, ten kluk se jmenuje Christy, je mu zima, jedenáct dní nejed a přijde zprava. Víc nemusíš vědět.*“

Zajímáš se o historii. Které období máš nejraději?

Když mi bylo dvacet, měl jsem rád 19. století, nástup dekadence a ještě romantismus. Pak mě začalo fascinovat baroko, ale teď jsem mu začal být nevěrný, protože točím pro Českou televizi s profesorem Durdíkem a s Robertem Sedláčkem dokumentární cyklus *Štítý království českého*, který se věnuje gotice.

Děkujeme za rozhovor (peh)

Premiéra

Milan Kundera PTÁKOVINA

„Moc je nejsladší, když je úplně nepřiměřená. Když blbec vládne moudrému, slabý silnému, ohavná krásnému...“

Režie: **Ladislav Smoček** / Scéna: **Luboš Hruza**

V hlavních rolích: **Ondřej Vetchý** (ředitel), **Jaromír Dulava** (předseda).

Premiéra v květnu 2008

„Nikdo nemůže vidět svět jako směšný, pokud s ním beze zbytku splývá. I k tomu, aby člověk sám sebe viděl v proporcích směšnosti, musí od sebe poodstoupit. Na ono zázračné stanoviště, z něhož je vidět směšné, dostává se člověk až během let; je to snad jakási odměna za dospělost. Směšné (alespoň jak já je chápu) nepopírá vážné, ale osvětluje je.“

Milan Kundera

Anketa Divadelních novin

V anketě Divadelních novin „**Inscenace roku 2007**“ získala nejvyšší počet hlasů (společně s inscenací Dejvického divadla *Černá díra* a s *Procesem* Pražského komorního divadla v Divadle Komedie) inscenace hry Johna Millingtona Syngeho **Hrdina západu** v režii Ondřeje Sokola. >>

Bez povšimnutí hlasujících divadelníků nezůstal ani Čechovův **Ivanov** režiséra Martina Čičváka.

Z ohlasů na Hrdinu západu

Režijně a herecky mimořádně zdařilé představení objevuje báseň ukrytou v Syngeho textu, aniž by potlačovalo humor, nadsázku a robustní dramatickosti hry.

Martin Hilský

Režisérovi i hercům se zdařilo zdůraznit zvláštní poezii v řeči a skloubit ji s drsnou skutečností a s černým humorem.

Eva Kröschlová

Úspěch inscenace se opírá především o velmi zdařilý a divadelně čitelný překlad Martina Hilského. Režie O. Sokola vynalézavě pracuje nejen s hereckými typy, ale i s pohybem postav na scéně malého divadla, jakým je Činoherní klub, dokáže rozehrát dokonce i simultánní akce, aniž tím ztrácí na srozumitelnosti i celkovém temporytmu.

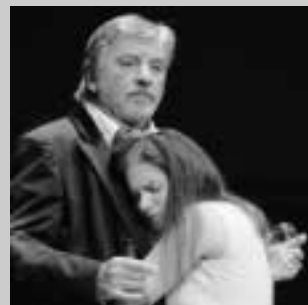
Jan Vodňanský

Z ohlasů na Ivanova

Přemýšlel jsem asi nad deseti inscenacemi, nakonec volím 3Č, čili Čičvákova Čechova v Činoherním klubu – inscenaci *Ivanov*. Trochu mě zaskočilo, jak se mi jevištní dílo vrylo pod kůži. Vůbec jsem to u tohoto titulu nečekal.

Jan Kerbr

Doušky

■ Mezi herci nominovanými na **CENU THÁLIE 2007** je **Vladimír Kratina** za roli Jamese Flahertyho v inscenaci Syngeho *Hrdiny západu*. Slavnostní vyhlášení Cen Thálie proběhne 29. března v Národním divadle.

■ 15. ledna hrála poprvé roli Kostomlatské ve Štechově *Deskovém statku* **Ida Sovová**.

■ 15. února se v bratislavském Divadle Aréna uskuteční premiéra inscenace E. M. Remarque: **TRAJA KAMARÁTI** v dramatinizaci a režii **Martina Čičváka**. Autorem scény je **Tom Ciller**, kostýmy navrhla **Nina A. Stillmark** a dramaturgem je **Martin Kubran**.

■ 16. února slaví 80. narozeniny pedagožka **Vítězslava Fryntová**, která se fonetickou spoluprací výrazně podílela na inscenaci **HRDINA ZÁPADU**.

■ Od 20. února do 10. května se v Galerii Smečky koná výstava koláží **Josky Skalníka** **SNY / SITUACE / HRŮ**.

■ 6. března vysílá ČRo 3 – Vltava hříčku Ephraima Kishona *Sallah* s **Josefem Somrem**, **Jiřím Hálkem** a dalšími. 18. března pak nastudování Bergmanovy hry *Záležitost duše* v překladu **Františka Fröhliche**.

■ 14. března v 15 hodin bude v Činoherním klubu pokřtěna knížka **Nely Boudové** **ELIŠKA A KORÁLNÍČCI**. Ilustroval ji **Jan Janák**, rekvizitář ČK, a vychází v Nakladatelství XYZ. Zvukovou nahrávku na CD natočila Nela Boudová s režisérem Michalem Pavlíkem a hudebním skladatelem Robertem Hugem ve firmě Poppron Music.

■ Ve filmu Milana Šteindlera *O život* hrají **Ivana Chýlková**, **Jaroslav Plesl**, **Bořivoj Navrátil**, **Hanuš Bor**, **Otmar Brancuzský** a **Martin Sitta**.

■ Od 21. února se v kinech promítá filmový dvojdokument *Rozpomínání na Zrcadlení* – film *Zrcadlení* Evalda Schorma a Jana Špáty a film *Rozpomínání* Ivana Vojnára.

■ Ve filmové pohádce Zdeňka Trošky *Nejkrásnější hádanka* hraje **Pavel Kikinčuk**.

Domeček Činoherního klubu

Domeček – to jsou čísla.

Domeček to jsou čísla, statistiky, rostliny, zvířata a jejich lidé.

Domeček to je 37 strmých schodů (které zdoláváme několikrát za den), 3 kanceláře, 4 akvária, 34 rybiček, přechodně 1 až 2 kotata, 4 počítače a v nich zase čísla a tabulky a statistiky. Aby čísla o lidech v divadle seděla, má na starost **Andrea Hrubá**, aby seděla čísla v účetnictví, má na starost **Jana Kohoutová** a **Alice Bláhová** má na starost čísla spojená se vstupenkami.

Vrchním dozorcem nad tím vším je ekonom **Jirka Pokorný** – ten má vše spočítáno a uspořádáno: 12 mandarinek na keřiku mu dozrává koncem ledna, paví oko v akváriu by mělo mít mladé cca za týden, (jedinou nevypočitatelnou a nepředvídatelnou položkou jsou šneci – nekontrolovatelně se množí a nedodržující žádná pravidla).

Součástí čísel v domečku jste i Vy diváci. Přijďte k nám do divadla, kupte si vstupenku a změňte nám naše čísla. Proto tady jsme a hrajeme si s čísly.

Jirka

Andrea

Jana

Alice

domeček

JIŘÍ MENZEL

slaví 23. února 70. narozeniny.

Jiří Menzel režíroval v roce 1965 v Činoherním klubu Machiavelliho *Mandragoru* (hrála se více než 600x), 1978 komedii Jaroslava Vostrého *Tři v tom*, 1986 Fraynovu *Bez roucha*, 1990 Havlovu *Audienci a Žebráckou operu*, 1994 Beaumarchiasovu *Figarovu svatbu*.

V obnovené inscenaci *Penzionu pro svobodné pány* režiséra Jiřího Krejčíka hrál postavu Halibuta, za niž získal na festivalu ve finském Tampere cenu za nejlepší herecký výkon.

V letech 1988-89 byl uměleckým šéfem Činoherního klubu.

„To, co bylo specifické právě pro *Mandragoru* a Menzelův režisérský přínos, bylo jakési půvabné uličnictví a gaminská svoboda hry, která souzněla nejenom s obdobnými vlastnostmi herců a scénografa, ale i s tím, co opravdu bylo tehdy v atmosféře: svědčil o tom nejenom domácí ohlas, ale i přijetí na mnoha zahraničních zájezdech včetně stockholmské televizní verze. Mohu-li si dovolit zcela osobní vzpomínku, musím říct, že na výraz v očích převážně studentského publika vycházejícího ze sálu divadla v Tübingen v únoru 1969 nikdy nezapomenu.“

Jaroslav Vostrý, Činoherní klub 1965-1972

PETR SKOUMAL

oslaví sedmdesátiny 7. března.

V letech 1967-74 byl členem Činoherního klubu a dodnes se příležitostně podílí hudební tvorbou na jeho inscenacích. Na přelomu 60. a 70. let byl spoluautorem pořadů „zpěvohry Činoherního klubu“ *S úsměvem idiota*, *S úsměvem donquijota*, *Hurá na Bastilu*.

(...) Skoumal často zhudebňuje Vodňanského texty, jako by s nimi polemizoval, parodoval je, či jako by v nich chtěl objevit rozměr, o němž samy nemají potuchy.

Z poněkud frivolní říkanky (*Pojďte dále, Svatý Otče, / provedeme rozbor moče*) vystaví „oratorium“, lehounkou slovní hříčku (*Dejte hysterce Aztéka, / dejte hysterce Inka, / z Aztékem ať se vyvzteká, / s Inkem ať spinká*) prohloubí v imaginativní obraz, jednoduchý dobový vtíp (*Tak jako ve staré Anglii / whisky si do sklenky naliji... / ...a půjdu jednotit řepu / vestoje, vkleče, v dřepu*) promění v instruktaž o písňové formě a účincích šokující pointy. Skoumal dovede – jako málokdo jiný – ušít textu „přiléhavou“ melodii (*Na předměstí*), rozpoznat formu či žánr, v nichž teprve se text náležitě rozezní (*Kosmická spolužačka, Vědecký kongres*). Umí dát svůj postřeh najevo přesně zvoleným hudebním citátem (*Na opeře v La Scala*), nebo jemněji – použitím „stylových“ náležitostí (*Miguel*). Nejoriginálnější však je tam, kde se nespokojí s pouhým porozuměním, kde se textu vzepře a pojme písničku jako silové pole, v němž hudba mate přímočarost textu odkrývající jeho „dvojitě dno“, „netušené možnosti“. (...)

Přemysl Rut: Zpěvohra Činoherního klubu, in Činoherní klub 1965-2005

V & S S ÚSMĚVEM IDIOTA ATD.

Křest alba *Život a dílo*.

Hrají: Jan Vodňanský
a Petr Skoumal.

Pondělí 31. března 2008

„Supraphon Music vydává v pátek 8. února 2008 komplet 4CD, na kterých jsou nahrávky Pantonu a Supraphonu, ale i záznamy z představení, konaných v Činoherním klubu na konci šedesátých let a z vystoupení pro vysokoškolské kluby v letech sedmdesátých.

Bonusy doplňují chybějící místa v diskografii tvůrců tam, kde kdysi řádila cenzura nebo dobový zákaz, znemožňující dvojici společnou činnost. Digitalizované a vyčištěné amatérské nahrávky završují svědectví o mimořádné události, jakou bylo pro diváky a posluchače každé z uvedených představení. Celý komplet se tak stává naprosto unikátním záznamem doby. Doprovodný booklet obsahuje zasvěcené texty Jiřího Černého a Radima Kopáče, osobitou vzpomínku pamětníka Jaromíra Slomka, řadu fotografií, plakátů, zajímavostí a ukázek z dobových kritik.“

Supraphon News 1/2008

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2008
se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Balbínova poetická divadelní společnost **Pierre-Henri Cami** **MINIKOMEDIE**

Cami v Balbínce: Robinsonova láska aneb Pátkova oběť, Fregolitto, Cidovo manželství aneb tatínkův vrah, Opilcovo dítě aneb malý mstitel, Kleštěnec z pralesa.

Překlad: Jiří Konůpek / Režie: Petr Borka / Hudební doprovod: Jaroslav Kovář - basa, Petr Bublák – kytara / Hudba k písním: Petr Bublák / Texty písní: Milan Jablonský / Kostýmy: Dáša Neumannová / Světla: Ivan Fried / Hrají: Jiří Hrdina, Šárka Kadlecová, Jan Novotný, Paul American, Petr Borka.

Neděle 2. března 2008

Při představení, *CAMI v Balbínce*, či spíše koláži z jeho minikomedí, se publikum vlídně baví v necelých dvou hodinách prožívaného snu na malém jevišti, jehož prostor, půdorys i umístění v čele hospody, neumožňuje nic z toho, co mohou využívat jiná a větší divadla. Petr Borka inscenuje "Představení" bez kostýmů, bez kulís, bez rekvizit. Herci neopouštějí jeviště a nepředstírá se nic. Jen skutečnost neskutečného děje. Absurdita se mění v realismus snového prostoru. Gesta se spojí s absurditou textu a vznikne, kupodivu, realita. Realita divákovy fantazie.

A ve městě Franze Kafky je absurdita doma. Nemluvě o tom, že haškovsky laděná hra na Balbínovu politickou stranu, která sídlí v poetické hospůdce vytváří součást genia loci, v němž se cítí duch jménem Pierre-Henri Cami jako doma.

Pierre-Henri Cami (1884-1958) je autor pro Balbínovce jako stvořený. Autor absurdních her i jiných textů se sklonem k černému humoru byl obdivován surrealisty (jak jinak), zemřel nakonec téměř zapomenut (jak jinak), ale stačil ještě v roce 1953 obdržet Velkou cenu mezinárodního humoru, což mu nebylo nic platné (jak jinak). Rozhodně však muž s buřinkou a bambusovou hůlkou a proslulými křápy, jimiž dobyval filmový svět a srdce lidí, neboť rozdával radost a smích, muž, který rozuměl humoru nejenom na plátně grotesek, ale i v teorii, jež nemusí být zákonitě a vždy jen nudná – Charlie Chaplin řekl, že Pierre-Henri Cami je „největší humorista na světě.“

Karel Moudrý

www.balbinka.cz

SPODINA
SPOlek Divadelních NAdšenců / Plzeň

N. V. Gogol
ŽENITBA

To je zatraceně pracná věc, taková ženitba! Člověk by se ulítal, než všecko zařídí!

Neděle 30. března 2008

Překlad: **Leoš Suchařípa** / Režie a výtvarné řešení: **Jakub Zindulka**
Světla: **Michal Herzog** / Zvuk: **Michaela Košanová**
Hrají: **Veronika Gruberová, František Šimánek, Pavel Litvan, Olga Ženišková, Ondřej Dočkal, Ivo Hýbl, Alena Křivancová** nebo **Anna Röschová, Miroslav Andrlík, Martin Švec, Tereza Zemanová.**

Komedie klasika ruské dramatické literatury. Kdo chce kam, pomozme mu tam!!! Ale co když tam vlastně nechce????!!! Stejně mu pomůžeme!

SPOlek Divadelních NAdšenců, člen Plzeňské neprofesionální scény o.s., se představuje na scéně Činoherního klubu podruhé. Vedoucí souboru Jakub Zindulka je členem činohry Divadla J. K. Tyla v Plzni.

V jaké hře se říká?

Hádanka č. 1/II Budete-li znát odpovědi na tři hádanky, které budou postupně uveřejňovány v ČČ, můžete je poslat na adresu info@cinoherni-klub.cz. Vylosovaný výherce získá 2 vstupenky na představení v ČČ.

Poskytovatel čtyřletého grantu na provoz: Hlavní město Praha

**Inscenace ČČ jsou realizovány rovněž s podporou
Městské části Praha 1**

Partneři Činoherního klubu

123tours.cz
ROZKROUŽENÍ PRŮLEŽNÍKOVANOSTI

**REVOLVER
REVUE**

Tonera

euroAWK

www.radiohortus.cz

*Redakce Činoherního čtení: Roman Císař, Petra Honsová, Radvan Pácl.
Foto: Pavel Kolský, Bohdan Holomíček, archiv Milana Kundery, Oleg Vojtišek,
Domeček, Miloň Novotný, Miroslav Pokorný, Yvona Odrazilová, archiv
Supraphon, SPODINA. Koláž hádanky: Otmar Brancuzský.
Grafická úprava: Kateřina Skalníková.*

*

galerie
s m e
č k y

Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1

(vedle Činoherního klubu)

e-mail: galerie.smecky@ppas.cz

tel.: +420 222 210 268

tel./fax: +420 222 210 272

Navštivte výstavu

Joska Skalník

„sny - situace - hry“

20. února 2008 - 10. května 2008, úterý - sobota, 11.00 - 18.30 hodin

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, studenty a pro držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.